

Ανδρέας Θωμόπουλος Πολυχρόνης Κουτσάκης

SHOW BUSINESS

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ ΚΟΥΤΣΑΚΗΣ

Show Business

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

*Για τον Ντίνο Δημόπουλο,
που μας σύστησε εκείνο τον χειμώνα
στα Χανιά και μας ευλόγησε
με την εμπιστοσύνη του.*

*Για την Ηρώ και τη Δέσποινα,
που μας έμαθαν να είμαστε καλύτεροι
απ' όσο μπορούσαμε.*

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 496

Ανδρέας Θωμόπουλος-Πολυχρόνης Κουτσάκης, *Show Business*

Επιμέλεια-Διόρθωση: Χρίστος Κυθρεώτης

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Μάστορης

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

& Ανδρέας Θωμόπουλος και Πολυχρόνης Κουτσάκης, Αθήνα, 2020

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Νοέμβριος 2020

Κ.Ε.Τ. Γ967 Κ.Ε.Π. 899/20

ISBN 978-960-16-8755-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

«Για να μη σου αρέσει το Χόλλυγουντ,
πρέπει να είσαι τρελός ή ξεμέθυστος».

Ρέυμοντ Τσάντλερ

2011

ΣΤΙΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ είχα λιγότερο άγχος, σκέφτεται η Μελίνα καθώς μπαίνει στην αίθουσα των εξετάσεων. Η αίθουσα έχει επτά γραφεία –όχι θρανία, γραφεία κανονικά, λες και οι υποψήφιοι είναι ήδη στελέχη της εταιρείας–, μαζί με μερικά έπιπλα ακόμα, που μοιάζουν να κοστίζουν όσο όλα τα σπίτια της γειτονιάς της. Και ένα παράθυρο, με ατέλειωτη θέα στο πέλαγος.

Η Μελίνα θυμάται τα χρόνια που κατέβαινε σε πορείες, ως φοιτήτρια, και φώναζε ενάντια στις πολυεθνικές που κατέστρεφαν τις ζωές των απλών ανθρώπων για το χρήμα. Σκέφτεται πόσο ξένος τής φαίνεται εκείνος ο εαυτός της, πόσα καθοίκια μάνατζερ –ο Θεός να τους κάνει– έχει γνωρίσει, που έπιναν το αίμα των υπαλλήλων τους σε μικρές, τάχα μου οικογενειακές εταιρείες, πόσες ήττες έχει φάει από αυτά τα καθοίκια, πόσο πολύ θέλει αυτή τη δουλειά στη διαφημιστική Max Hammond & Star, για την οποία μόνο διθύραμβοι ακούγονται στην αγορά. Και πόσο θα ήθελε να βρίσκεται μόνη της σε αυτή την αίθουσα, χωρίς τα άλλα γραφεία, να είναι η αίθουσα αυτή του πέμπτου ορόφου το γραφείο της στη Βούλα, κι εκείνη να έχει απλωμένα τα πόδια στο τραπέζι συνεδριάσεων και να κοιτάζει τη θάλασσα.

Προς το παρόν είναι άνεργη, άφραγκη, αγχωμένη, και οι έξι συνυποψήφιοί της, πέντε άντρες και μία γυναίκα, όλοι στην ηλικία της, λίγο πάνω ή λίγο κάτω από τα τριάντα, δείχνουν ψύχραιμοι και αποφασισμένοι.

Ας κοιτάξω λίγο ακόμα τη θάλασσα από δω ψηλά, γιατί δεν θα ξαναέχω την ευκαιρία, σκέφτεται η Μελίνα.

Κάνει λάθος.

2

Ο ΤΟΝΥ ΘΥΜΑΤΑΙ τον εαυτό του στα δέκα, να λέει στη γιαγιά του που τον μεγάλωνε «πόπο, το 2010 θα είμαι είκοσι εννιά χρονών» και να του φαίνεται επιστημονική φαντασία. Τώρα, που κλείνει τα τριάντα, του φαίνεται επιστημονική φαντασία το γεγονός ότι κάποτε ήταν τόσο μικρός.

Θα μπορούσε σήμερα να μη βρίσκεται στη δουλειά –η πολιτική της Max Hammond & Star είναι να δίνει off στους εργαζόμενους την ημέρα των γενεθλίων τους–, αλλά κανένα μέρος δεν γεμίζει τον Τόνυ όσο η δουλειά του. Μοναχοπαίδι, ο πατέρας του άγνωστος, η μάνα του δεν θέλει να τον ξέρει λόγω των σεξουαλικών του επιλογών –εκτός από τη μάνα σου κανείς δεν σε θυμάται, ναι καλά, το τραγουδάει μερικές φορές μόνος του και γελάει, όταν δεν κλαίει– και όλοι οι φίλοι του είναι μέσα από το γραφείο. Ευτυχώς έχει αρκετούς, που τον αποδέχονται και τον γουστάρουν όπως είναι. Εκτός από τους φίλους του, στο γραφείο έχει και ένα αφεντικό, τον Άλεξ, που ο Τόνυ ακόμα δεν πιστεύει ότι βρέθηκε στον δρόμο του και του έδωσε την ευκαιρία να δουλέψει μαζί του, να καταλάβει από απόσταση αναπνοής τι σημαίνει ιδιοφυΐα και μεγαλείο.

«Η δουλειά μου είναι το σπίτι μου, κι εγώ είμαι σπιτόγατος» συνηθίζει να λέει.

Ο Τόνυ μπαίνει στην αίθουσα με τους υποψήφιους, κρατώντας τον φάκελο με τις κόλλες χαρτιού και τις ερωτήσεις. Ξέρει πως ο Άλεξ βρίσκεται σ' ένα διπλανό γραφείο και παρατηρεί τα πάντα, μέσα από ένα τζάμι μονής κατεύθυνσης. Οι υποψήφιοι είναι τόσο φαρωμένοι ώστε προσπαθούν υπερβολικά να μη μοιάζουν φαρωμένοι. Μόλις μπαίνει, επικρατεί στην αίθουσα άκρα σιωπή.

«Καλημέρα, γλυκιές μου και γλυκείς μου, πολύ χαίρομαστε που σας έχουμε εδώ. Καφεδάκι, γλυκάκι, σας τράταραμε;» τους ρωτάει.

Τους ακούει να μουρμουρίζουν καταφατικά, και προχωράει, έτσι κι αλλιώς αυτές οι ερωτήσεις πάντα ρητορικές είναι, δεν πρόκειται κάποιος να δει τον φάκελο με τα θέματα μπροστά του και να πει κάτσε να πάω να τσιμπήσω κάτι ακόμα. Τον δεύτερο καφέ, βέβαια, αρκετοί από τους υποψήφιους μάλλον θα τον χρειάζονταν – η ώρα είναι επτά το πρωί, η ώρα που ο Άλεξ βάζει πάντα τις εξετάσεις για τους καινούριους, διότι πολύ απλά «όποιος δεν ενδιαφέρεται να σηκωθεί στις πέντε για να πετάει σπίθες στις επτά δεν μου κάνει», όπως είχε εξηγήσει στον Τόνυ.

«Σίγουρα ξέρετε όλοι ότι η θέση είναι μία, οπότε ψάχνουμε για τον καλύτερο από τους καλύτερους. Εσείς οι επτά ξεχωρίσατε στους δύο πρώτους γύρους, ανάμεσα στις οκτακόσιες πενήντα τρεις αιτήσεις που λάβαμε, και τώρα ήρθε η ώρα για να βρεθεί ο ένας. Εγώ ονομάζομαι...»

«Τόνυ!» λέει ένας από τους υποψήφιους.

Ο ωραιότερος απ' όλους τους υποψήφιους. Ο Τόνυ του ρίχνει ένα βλέμμα που μπορεί να είναι και λίγο πιο εύθυμο απ' ό,τι πρέπει – αλλά ποτέ δεν τα πήγε πολύ καλά με τα πρέπει.

«Είναι δύσκολο να είσαι διάσημος τελικά, σε αναγνωρίζουν παντού» λέει.

Οι υποψήφιοι γελάνε δυνατά. Ο ωραίος λίγο δυνατώτερα. Ο Τόνυ σκέφτεται πως ίσως αξίζει να φροντίσει να βρεθεί τυχαία πρόσωπο με πρόσωπο με τον ωραίο στο τέλος της εξέτασης, και σοβαρεύει, για να δείξει στους υποψήφιους ότι είναι ώρα να σταματήσουν τα γέλια.

«Λοιπόν, μπορεί να ξεχωρίσατε, αλλά αυτό δεν φτάνει για τη Max Hammond & Star. Εμείς εδώ γυρεύουμε ένα πραγματικό αστέρι, κι αυτό το αστέρι θα μας το αποκαλύψει το σημερινό τεστ. Οι ερωτήσεις...»

Ο Τόνυ σταματάει την πρότασή του στη μέση, γιατί βλέπει τον Άλεξ να μπαίνει στην αίθουσα. Θα σταματούσε ούτως ή άλλως από σεβασμό, αλλά σταματάει και από έρωτα. Έρωτα κανονικό, όχι λαγνεία, όπως για τον ωραίο υποψήφιο. Ο Άλεξ, δυστυχώς για τον Τόνυ απολύτως ετεροφυλόφιλος, είναι, όπως πάντα, στις ομορφιές του. Μπλε-μαύρο σακάκι, γαλάζιο τίσερτ από μέσα, λευκό παντελόνι που συνδυάζει με τον μοναδικό τρόπο του Άλεξ το χίπστερ και το ακραιφνώς κλασικό ντύσιμο. Το κατάμαυρο, σε βαθμό που μοιάζει βαμμένο, μαλλί του δημιουργεί αντίθεση με τα πράσινα μάτια του, που σαρώνουν τον χώρο ενώ ο ίδιος παραμένει ανέκφραστος. Κοντεύει τα σαράντα πέντε, αλλά μοιάζει δέκα χρόνια μικρότερος όταν είναι ξυρισμένος

κόντρα, όπως σήμερα. Ο Τόνυ είχε τολμήσει μια μέρα, ύστερα από τέσσερα χρόνια συνεργασίας μαζί του, να σχολιάσει τα γονίδια του αφεντικού του, με το φυλλοκάρδι του να τρέμει – δεν ήθελε με τίποτα να καταλάβει ο Άλεξ πώς νιώθει γι' αυτόν.

«Ναι, αυτό το πήρα από τον πατέρα μου, κι εκείνος φαινόταν πάντα πολύ μικρότερος. Μου άφησε και κάτι καλό, ο μπάσταρδος» του είχε πει ο Άλεξ και ο Τόνυ δεν ήξερε από πού να φύγει, δεν ήθελε να αναστατώσει τον Άλεξ – αν και ο Άλεξ δεν έμοιαζε καθόλου αναστατωμένος, παρέμενε όσο κουλ ήταν πάντοτε, σαν να συζητούσε κάτι ασήμαντο.

«Συγγνώμη, δεν ήθελα...» είχε ψελλίσει ο Τόνυ.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, Αντώνη, εσύ είσαι δικός μου άνθρωπος» του είχε πει ο Άλεξ και ο Τόνυ, που δεν είχε κοντύνει ακόμα τότε το όνομά του, είχε νιώσει ξαφνικά πιο ψηλός. «Εξάλλου, η σχέση με τον πατέρα μου δεν ήταν προβληματική – με μισούσε και τον μισούσα και ξέραμε και οι δύο πώς νιώθαμε, ήταν ισορροπημένα τα πράγματα. Τα προβλήματα εμφανίζονται όταν υπάρχουν ανομοιομορφα συναισθήματα μεταξύ των ανθρώπων» είχε συμπληρώσει ο Άλεξ, και ο Τόνυ κατάλαβε πολύ καλά τι εννοούσε, γιατί αυτό ακριβώς ήταν το πρόβλημα στη δική του οικογένεια, το ανομοιομορφο συναισθημα ανάμεσα σ' αυτόν και τη μάνα του. Εκείνη τον απεχθανόταν, κι αυτός, για κάποιον λόγο, την αγαπούσε ακόμα και επιζητούσε την αποδοχή της.

* * *

«Καλημέρα. Ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας για την εταιρεία μας» λέει τώρα το μεγάλο αφεντικό στους υποψήφιους, που τον κοιτάζουν σαν να εκτυλίσσεται μπροστά τους η Δευτέρα Παρουσία.

Λογικό, σκέφτεται ο Τόνυ, αφού ο Άλεξ Ράνθος, γνωστός στον χώρο ως ο Big R, είναι ένας παγκόσμιος θρύλος της διαφήμισης, που ζει στην Ελλάδα από επιλογή και τρέλα για τη χώρα, αγνοώντας τις προτάσεις να επιστρέψει στο εξωτερικό. Ο Τόνυ καταφέρνει να ξαναβρεί τη λαλιά του.

«Αυτή κι αν είναι έκπληξη! Είναι μαζί μας ο CEO της εταιρείας μας, ο κύριος Άλεξ Ράνθος, τον οποίο φαντάζομαι όλοι...»

Δεν προλαβαίνει να τελειώσει τη φράση του. Ο Άλεξ βαριέται τις εισαγωγές.

«Τόνυ, δώσε τους τα θέματα, δεν έχουν έρθει εδώ για να σπαταλήσουν ούτε τον δικό τους χρόνο ούτε τον δικό μας. Η αίθουσα πρέπει να έχει αδειάσει μέσα σε είκοσι λεπτά το αργότερο».

Χωρίς άλλη κουβέντα, ο Τόνυ αρχίζει να μοιράζει τα θέματα στους υποψήφιους.

«Έχετε ακριβώς δεκαπέντε λεπτά για να μας αφήσετε με το στόμα ανοιχτό, με τις καλύτερες ιδέες σας. Ο καθένας σας έχει διαφορετική ερώτηση μπροστά του και...»

«Μην τους λες περισσότερα, Τόνυ, ξέρουν να διαβάζουν ελπίζω. Εκτός αν δεν έχεις επιλέξει τους καλύτερους, οπότε το πρόβλημα το έχεις εσύ».

Ο Άλεξ χαμογελάει τώρα μ' εκείνο τον ανεξήγητο, παγωμένο τρόπο που, όσα χρόνια κι αν είσαι δίπλα του, σε

κάνει να αναρωτιέσαι αν αστειεύεται ή εννοεί αυτό που λέει. Ο Τόνυ θα προτιμούσε να μην υπάρχει αυτή η πλευρά του χαρακτήρα του, αλλά κάθε ιδιοφυΐα δεν μπορεί παρά να έχει και τις παραξενιές της, σκέφτεται.

«Πριν αρχίσετε, αγόρια και κορίτσια... Ξέρετε σε ποια εταιρεία βρίσκεστε. Δείξτε μας ότι είστε το κάτι άλλο ή πηγαίνετε να βρείτε δουλειά κάπου αλλού, ε; Θα γνωρίζετε το ρητό “ο πρώτος είναι πρώτος, ο δεύτερος δεν είναι τίποτα”. Το γνωρίζετε όλοι;»

Οι υποψήφιοι κουνάνε τα κεφάλια τους καταφατικά, σε απόλυτο συγχρονισμό, σαν ρομπότ.

«Το ρητό αυτό είναι λάθος» λέει ο Άλεξ.

Τα ρομπότ τον κοιτάζουν τώρα μπερδεμένα.

«Ποιο είναι το σωστό, Τόνυ;» ρωτάει ο Άλεξ.

«Αν είσαι πρώτος και δεν παραμείνεις πρώτος, δεν είσαι τίποτα».

«Έτσι μπράβο. Κανονικά θα έπρεπε να μη δίνετε δεκάρα για το τι σας λέω και να έχετε αρχίσει ήδη να κοιτάζετε τις ερωτήσεις σας – αυτό κάνουν οι πρώτοι, βρίσκουν τρόπο να προσπεράσουν τους άλλους και να κερδίσουν. Καλή επιτυχία».

Ο Άλεξ βγαίνει από την αίθουσα και ο Τόνυ θα έπαιρνε όρκο ότι ακούει κάποιους από τους υποψήφιους να αναστενάζουν ανακουφισμένοι, από μέσα τους. Ορισμένοι ξεκινούν να γράφουν, άλλοι μένουν σκεπτικοί μπροστά στις κόλλες τους. Ο Τόνυ πηγαίνει προς το παράθυρο, απολαμβάνει τη θέα, γυρίζει και κοιτάζει όσο πιο διακριτικά μπορεί προς την πλευρά που κάθεται ο ωραίος, απορροφημένος τώρα στο γραπτό του.

Καλός είναι, πολύ καλός. Έντονα ζυγωματικά, έξυπνα μαύρα μάτια, φροντισμένο μαλλί με μπουκλες, φαίνεται γραμμωμένος.

Καλός είναι, αλλά δεν είναι Άλεξ.